

РЕШЕНИЕ

№ 459

гр. Русе, 06.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ЧЕТВЪРТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Йордан Дамаскинов

Членове: Галина Магардичиян
Васил Петков

при участието на секретаря Ирена Иванова
като разгледа докладваното от Галина Магардичиян Въззивно гражданско
дело № 20234500500700 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 и сл.ГПК.

„Калоянова, Иванов и партньори“ООД със седалище и адрес на управление гр.София обжалва Решение № 1118 от 15.07.2023г по гр.д.№ 4774/22 по описа на РРС. Считат същото за неправилно, постановено в противоречие с материалния и процесуален закон и необосновано. Считат, че решението е немотивирано и от същото не е ясно как първоинстанционния съд е установил наличие на каузална връзка между процесния запис на заповед-предмет на исковата претенция и два броя индивидуални договори за заем, описани в съдебното решение. Считат за недоказана връзката между процесния запис на заповед и сочените индивидуални договори за заем. Излагат съображения за неправилност на съдебното решение в тази насока и искат неговата отмяна и постановяване на друго, с което да се уважи предявеният иск. Претендират разносните в първоинстанционното и заповедното производство, както и направените във въззивното производство разноси.

Въззиваемата М. В. Й. в писмен отговор изразява становище за неоснователност на въззивната жалба и правилност на решението на първоинстанционния съд. Претендира разносните във въззивното производство, изразяващи се в адвокатско възнаграждение, което съдът да присъди на основание чл. 38, ал.2 ЗА, тъй като се осъществява безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.1, т.2 и т.3 ЗА.

Окръжният съд, като взе предвид оплакванията в жалбата, доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Предявеният иск е с правно основание чл.422 ГПК за установяване на вземането на „Калоянова, Иванов и партньори“ООД срещу М. В. Й. въз основа на издадена заповед № 3541 от 31.12.2021г за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК за сумата от 3 105лв, представляваща главница, ведно със законна лихва за период от 30.12.2021 до изплащане на вземането, както и държавна такса в размер на 62.10лв и 600лв адвокатско възнаграждение. Вземането произтича от запис на заповед, издаден на 21.04.2021г в полза на „Рекредит“ООД с падеж на предявяване и предявен за плащане на издателя на 14.09.2021г, вземането по който е прехвърлен в полза на „Калоянова, Иванов и партньори“ООД с джиро от 29.11.2021г.

Предмет на иска по чл.422 ГПК е установяване на вземането на ищеца /заявител в заповедното производство/, основано на записа на заповед, т.е. вземането по ценната книга.

Съгласно дадените в т.17 от ТР № 4/2014 г. по тълк.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС разяснения, предметът на делото по иска по чл.422 ГПК се определя от правното твърдение на ищеца в исковата молба за съществуването на подлежащо на изпълнение вземане, за което е издадена заповедта за изпълнение на основание запис на заповед. В производството по чл.422, ал.1 ГПК ищецът – кредитор доказва вземането си, основано на менителничния ефект – съществуване на редовен от външна страна и действителен запис на заповед, подлежащ на изпълнение. При въведени твърдения или възражения, основани на конкретно каузално правоотношение, по повод или във връзка с което ценната книга е издадена, всяка от страните доказва фактите, на които са основани твърденията и възраженията и са обуславящи за претендираното, съответно отричаното право за съществуването, съответно несъществуването на вземането. Според мотивите на тълкувателното решение, тежестта се разпределя по общото правило на чл. 154, ал.1 ГПК. Ищецът носи доказателствената тежест да установи само редовен от външна страна запис на заповед. Ищецът не е длъжен да сочи основание на поетото от издателя задължение за плащане, както и да доказва възникването и съществуване на вземане по каузално правоотношение между него като поемател и длъжника като издател, по повод или във връзка, с които е издаден записа на заповед. При въведена от ответника кауза и поддържайки твърдението, че не е получил договорената по заема сума, той носи доказателствената тежест за установяване на тези твърдения. За да премине доказателствената тежест у ищеца, че е предоставил договорената сума, ответникът следва да докаже връзката между процесния запис на заповед и твърдения договор, задължението по което е поддържал, че обезпечава с менителничния ефект. В отговора на исковата молба ответницата твърди, че записът на заповед е издаден като обезпечение на предхождащи каузални правоотношения между страните, а именно договор за заем SM 0000001362 от 21.04.2021 и договор за заем RS 0000000568 от 14.03.2019 между нея и „Рекредит“ООД. Твърди, че договорът от 21.04.2021 е послужил за погасяване на задълженията и по предходния договор от 14.03.2019г и тя реално при сключване на договора от 21.04.2021г не е получила никакви средства. Освен това е навела доводи за нищожност на договорите. В нейна тежест е да установи тези си твърдения и възражения. На първо място следва да установи наличието на каузална връзка между ценната книга и двата договора за заем.

Въззивният съд намира, че въпреки събраните в първата инстанция

доказателства, в това число приетата съдебно-икономическа експертиза, не е установено, че записът на заповед от 2.10.2021г служи като обезпечение на вземането на „Рекредит“ООД към М. В. Й. по индивидуален договор за заем от 14.03.2019г и индивидуален договор за заем от 21.04.2021г. Простото позоваване на наличие на такова каузално правоотношение, както и представянето на договорите за заем, вземанията по които се твърди, че се обезпечават с ценната книга, не води до извода за наличие на такова правоотношение, нито доказва твърденията на ответницата. По делото не са представени други доказателства, от които да се направи този извод.

От друга страна записът на заповед от 21.04.2021 е прехвърлен чрез джиро на 29.11.2021г от „Рекредит“ООД на „Калоянова, Иванов и партньори“ООД, което джиро е във формата, предвидена в чл.468 ТЗ. В този случай, съгласно нормата на чл.465 ТЗ, длъжникът по записа на заповед /доколкото съгласно чл. 537 ТЗ за записа на заповед се прилагат съответно, доколкото са съвместими с естеството му, разпоредбите за менителницата/, не могат да противопоставят на приносителя възражения, които са основани на личните им отношения с издателя или с някои от предходните приносители, освен ако приносителят е бил недобросъвестен при придобиването на менителницата. Това не е установено по делото, поради което въззивният съд намира, че ответницата в качеството ѝ на длъжник по записа на заповед не може да противопостави на ищеца по иска възраженията, които е направила в отговора си по чл.131 ГПК.

С оглед изложеното въззивният съд намира, че искът за установяване на вземането на ищеца по издадената в ч.гр.д.№ 7048/21 РРС заповед за изпълнение въз основа на документ по чл.417 ГПК е основателен и доказан и следва да се уважи. Първоинстанционният съд е стигнал до обратния извод, поради което решението му е неправилно и следва да се отмени като вместо него се постанови друго, с което искът се уважи.

Съгласно т.12 от ТР 4/13 от 18.06.2014г по т.д.№ 4/13 ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. Съдът в исковото производство се произнася с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство, включително и когато не изменя разноските по издадената заповед за изпълнение. В случая с оглед уважаване на предявеният иск с правно основание чл.422 ГПК следва да се присъдят разноските в заповедното производство така както са присъдени в издадената заповед за изпълнение от 31.12.2021г по ч.гр.д.№ 7048/21 по описа на РРС.

С оглед изхода на спора в тежест на ответницата са направените от ищеца разноски в първата инстанция в размер на 510лв адвокатско възнаграждение, както и разноските във въззивното производство в размер на 62.10лв, заплатена държавна такса.

Мотивиран така, окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1118 от 15.07.2023г, постановено по гр.д.№

4774/22 по описа на РРС и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА за УСТАНОВЕНО, на основание чл.422 ГПК, по отношение на М. В. Й., ЕГН ***** от гр.Русе, че същата дължи на „Калоянова, Иванов и партньори“ООД, ЕИК 203178241 със седалище и адрес на управление-гр.София, ж.к.“Борово“, ул.“Солун“ № 53, ет.3, ап.17 сумата от 3 105лв, представляваща главница - дължима по запис на заповед, издаден на 21.04.2021 в полза на „Рекредит“ООД, с падеж на предявяване-предявен за плащане на 14.09.2021г, като вземането е прехвърлено с джиро на 29.11.2021г на „Калоянова, Иванов и партньори“ООД, ведно със законната лихва за периода от 30.12.2021 до изплащане на вземането, за което е издадена Заповед № 3541 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК от 31.12.2021г по ч.гр.д.№ 7048/21 по описа на РРС.

ОСЪЖДА М. В. Й., ЕГН ***** от гр.Русе да плати на „Калоянова, Иванов и партньори“ООД, ЕИК 203178241 със седалище и адрес на управление-гр.София, ж.к.“Борово“, ул.“Солун“ № 53, ет.3, ап.17 разноски в заповедното производство в размер на 62.10лв държавна такса и 600лв адвокатско възнаграждение, сумата от 510лв разноски в първоинстанционното производство и 62.10лв разноски във въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____